

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/90/2020
Identifikačné číslo spisu: 1114226152
Dátum vydania rozhodnutia: 23.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1114226152.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Doc. JUDr. J. B., CSc., bytom Justičná 9, Bratislava, zastúpeného JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom so sídlom Vajnorská 20, 831 03 Bratislava, proti žalovanej JUDr. E. V. B., bytom Kuklovská 3, Bratislava, zastúpenej Mgr. Stanislavom Hutňanom, advokátom so sídlom Kominárska 141/2,4, 831 04 Bratislava, o obnovu konania 21C/139/2007, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11C/106/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2019 sp. zn. 7Co/301/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. mája 2018 sp. zn. 11C/106/2014 zamietol žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 21C/139/2007 a vyslovil, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie rozhodoval potom, čo v poradí prvým rozhodnutím - uznesením z 30. apríla 2015, č.k. 11C/106/2014-53 zamietol návrh žalovanej na povolenie obnovy konania a uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej uznesením z 30. júna 2016 č.k. 7Co/656/2015-91 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu procesného pochybenia prvoinštančného súdu, ktorý o návrhu rozhodol bez nariadenia pojednávania. Súd prvej inštancie po vrátení sporu dospel k záveru, že dôkaz - anonymná mailová zásielka od cepo fesi z 2. decembra 2019 nemôže slúžiť na povolenie obnovy konania, keďže ako dôkaz bol použitý v pôvodnom konaní, pričom pôvodný právny zástupca žalovanej o uvedenom dôkaze vedel a aj sa naň odvolával. Konštatoval, že žaloba na obnovu konania je neprípustná, pretože žiadny z dôkazov uvedený žalovanou nespĺňa predpoklady podľa § 397 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), z toho dôvodu žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 29. mája 2019 sp. zn. 7Co/301/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri posudzovaní žaloby na obnovu konania postupoval v súlade s ustanoveniami CSP vzťahujúcimi sa na obnovu konania, zachovávajúc pritom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej ohľadom porušenia jej procesných práv v súvislosti s nepredvolaním žalovanej na pojednávanie a nevykonaním jej výsluchu, odvolací súd upriamuje pozornosť na vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku, v rámci ktorého prvoinštančný súd riadne a správne odôvodnil svoj procesný postup, keď na pojednávanie predvolal právneho zástupcu žalovanej, nevyhovel žiadosti žalovanej o odročenie pojednávania, konal v jej neprítomnosti a nevykonával jej výsluch. Odvolací súd sa s uvedeným odôvodnením plne stotožnil a konštatoval, že procesným postupom súdu prvej inštancie nebola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom. Na pojednávanie dňa 28. mája 2018, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bol riadne predvolaný právny zástupca žalovanej, ktorého si zvolila na celé konanie, pričom súd prvej inštancie výsluch žalovanej (ktorú na pojednávanie nepredvolal) nepovažoval za potrebný, keď s poukazom na zásadu hospodárnosti konania uviedol, že v konaní o žalobe na obnovu konania len skúma, či je obnova konania procesne prípustná a žalovaná vzhľadom na časový odstup od podania žaloby nemohla ani rozšíriť rozsah žaloby, ani zmeniť dôvody obnovy konania. Uviedol, že uvedený postup súdu prvej inštancie je v súlade s § 178 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravídla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch. Prvoinštančný súd správne podľa odvolacieho súdu poukázal na skutočnosť, že právny zástupca, ktorému bolo udelené plnomocenstvo na celé konanie, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť strana. Rovnako správne vyhodnotil aj žiadosť právneho zástupcu žalovanej o odročenie pojednávania z dôvodu dočasnej práceneschopnosti žalovanej, ktorá jednak nebola na pojednávanie predvolaná a zároveň jej práceneschopnosť trvala dlhšiu dobu a bola už dôvodom odročenia predchádzajúceho pojednávania. Aj tento postup súdu prvej inštancie je v súlade s Civilným sporovým poriadkom, konkrétne s § 183 ods. 2 druhá veta, v zmysle ktorého od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že súd prvej inštancie konal v rozpore s § 391 ods. 2 CSP a neriadil sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí. Ak odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí uviedol, že o návrhu na obnovu konania rozhoduje súd po nariadení pojednávania, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť potrebuje na riadne objasnenie veci, uvedené neznamena, že prvoinštančný súd pochybil, ak v súlade s § 178 ods. 1 CSP na pojednávanie predvolal iba právneho zástupcu žalovanej, a tento svoj postup v súlade s ďalšími procesnými ustanoveniami riadne odôvodnil. Súd prvej inštancie zároveň rovnakým spôsobom postupoval vo vzťahu k žalobcovi, preto nemožno vyvodiť ani porušenie zásady rovnosti strán sporu. Na základe uvedeného odvolací súd nepovažoval námietku žalovanej o porušení jej procesných práv za dôvodnú. Odvolací súd sa stotožnil aj s vyhodnotením jednotlivých dôkazov súdom prvej inštancie, ktoré dostatočným spôsobom odôvodnil v napadnutom rozsudku. V súvislosti s dôkazom - e-mailom od cepo-fesi z 2. decembra 2009 žalovaná namietala, že v pôvodnom konaní nebol tento dôkaz predložený v celosti (chýbala mu hlavička s odosielateľom), pričom o tejto skutočnosti sa mala dozvedieť až po skončení pôvodného konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, že uvedený dôkaz bol použitý v pôvodnom konaní, právny zástupca žalovanej o ňom vedel a aj s a naň odvolával, preto nemôže slúžiť na povolenie obnovy konania, a to ani v prípade, že dôkaz bol v pôvodnom konaní predložený v anonymizovanej podobe. Skutočnosť, že dôkaz bol v pôvodnom konaní predložený, avšak nie v celosti, a to právnym zástupcom žalovanej, ktorý vykonával úkony v mene žalovanej, nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania a uvedenú skutočnosť je potrebné pripísať na ľarchu žalovanej ako strany sporu v pôvodnom konaní. Nemožno podľa neho konštatovať, že uvedený dôkaz nemohla žalovaná použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní.

3. Žalovaná podala voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že jej súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Podľa názoru žalovanej súd v

rozpore s ust. CSP nepredvolal žalovanú na riadne pojednávanie, pričom bol nevyhnutný jej výsluch. Tvrdí, že bolo znemožnené žalovanej vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Súdy sa podľa nej nedostatočne vysporiadali so zásadou rovnosti účastníkov. Žalovaná požiadala o odročenie pojednávania, pričom súd nevyhovел jej žiadosti. Žalovaná má za to, že riadne splnila povinnosť v zmysle § 183 ods. 3 CSP, pričom súd neakceptoval jej ospravedlnenie na pojednávanie. Súdy nevykonali dôkazy riadne - súdy nevykonali dôkazy navrhované žalovanou. Nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov ako aj ich nesprávne hodnotenie vyústilo do arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd neodstránil dôsledky nesprávneho postupu súdu prvej inštancie - bolo nariadené pojednávanie, na ktoré nebola žalovaná riadne predvolaná a bol vydaný rozsudok v jej neprítomnosti a súd konal v rozpore s § 183 ods. 1 CSP. Namieta, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a nesprávne postupoval aj tým, že nepovažoval za potrebné zopakovať a doplniť dokazovanie, resp. nezaoberal sa navrhnutými dôkazmi žalovanej.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť

dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP) alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmatečnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

14. Už dávnejšie judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť, resp. nedostatocné odvodnenie rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

15. Na základe, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inu vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inu vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimocne, keď písomne vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zaľadné vysvetlenie odvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, možno ísť o skutocnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

16. V danom prípade obsah spisu nedaáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extremných) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Europskeho súdu pre ľudske práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dolezitosti pre súdny systém“

(pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak dosťlo k vade tak zásadnej, z'č mala za následok „justic'ny' omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalovanej, z'č súdy svoje rozhodnutie odo^vodnili spo^sobom priediacim sa za konu. Súď prvej ins^tancie detailne popísal obsah vs^etky'ch do^kazov vykonany'ch v konaní, a následne ich jednotlivu a vo vza'jomny'ch su^vislostiach podrobil komplexnému hodnoteniu. V odo^vodnení napadnutého rozsudku odvolací súď citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolací súď zrozumiteľným a jednoznačným spo^sobom uviedol do^vody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; vyjadril sa aj k nevykonaniu navrhovaných dôkazov. Jeho postup, vo vza'jomnej su^vislosti s konaním a rozsudkom prvoinstanc'ne ho súdu, nemožno považovať za neodo^vodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odo^vodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej ins^tancie chápať ako jeden vecny' celok) na ležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, z'č súdy neodo^vodnili svoje rozhodnutia podľa predsta'v žalovanej.

17. Dovolací súď považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súď nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súď v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

18. Žalovaná namietala, že súď prvej inštancie v rozpore so zákonom neodročil pojednávanie nariadené na 28. mája 2018. Táto námietka však nie je dôvodná, pretože v zmysle § 183 ods. 1 CSP sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom relevantným v zmysle § 183 ods. 1 CSP spravidla vtedy, ak strane bráni zúčastniť sa na pojednávaní taká okolnosť, ktorá je podstatná (z hľadiska možnosti uskutočniť pojednávanie), nepredvídateľná (v tom zmysle, že strana nemohla vedieť, že nastane) a ospravedlniteľná (strana urobila všetko pre to, aby sa súdom nariadené pojednávanie mohlo uskutočniť v jej prítomnosti, z objektívnych dôvodov sa jej to ale nepodarilo). Žiadosť žalovanej však uvedené nespĺňala. Právny zástupca žalovanej žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu dočasnej práceneschopnosti žalovanej, ktorá jednak nebola na pojednávanie predvolaná a zároveň jej práceneschopnosť trvala dlhšiu dobu a bola už dôvodom odročenia predchádzajúceho pojednávania. Správanie žalovanej počas celého konania nenasvedčuje tomu, že na jej strane existovali také dôvody, pre ktoré by bolo nevyhnutné pojednávanie odročiť.

19. K námietke žalovanej o tom, že súď prvej inštancie v rozpore s ust. CSP nepredvolal žalovanú na riadne pojednávanie, dovolací súď poukazuje na skutočnosť, že k nepredvolaniu žalovanej na pojednávanie sa vyjadril súď prvej inštancie, s právnym názorom ktorého sa odvolací súď stotožnil. Uviedol, že na pojednávanie predvolal právneho zástupcu žalovanej, nevyhovel žiadosti žalovanej o odročenie pojednávania, konal v jej neprítomnosti a nevykonal jej výsluch. Na pojednávanie dňa 28. mája 2018, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bol riadne predvolaný právny zástupca žalovanej, ktorého si zvolila na celé konanie, pričom súď prvej inštancie výsluch žalovanej (ktorú na pojednávanie nepredvolal) nepovažoval za potrebný, keď s poukazom na zásadu hospodárnosti konania uviedol, že v konaní o žalobe na obnovu konania len skúma, či je obnova konania procesne prípustná a žalovaná vzhľadom na časový odstup od podania žaloby nemohla ani rozšíriť rozsah žaloby, ani zmeniť dôvody obnovy konania. Uvedený postup súdu prvej inštancie je v súlade s § 178 ods. 1 CSP.

20. Žalovaná tiež namietala, z'č súdy porušili princíp rovnosti zbrání (zásadu rovnosti procesných strán). Tvrdí, že bol nevyhnutný jej výsluch. Najvyšší súď uvádza, že strany sporu majú v konaní

rovné postavenie spochybujúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného uťoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednáwanej veci vyžaduje zvyšenu ochranu strany sporu s cieľom vyvážovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorýmkoľvek účastníkov konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (m. m. 3Cdo/289/2014, 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016).

21. Obsah spisu nedaťva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na námietky žalovanej smerujúce najmä k nevyváženému spôsobu dokazovania dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie strán sporu.

22. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

23. V súvislosti so spochybňovaním správnosti skutkových zistení a spôsobu vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že nie je oprávnený preskúmať skutkové závery, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií. V zmysle § 442 CSP je totiž viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je treťou inštanciou a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd na tomto mieste poukazuje na skutkové a právne závery súdov nižšej inštancie, ktoré mali na základe vykonaného dokazovania za jednoznačne preukázané.

24. Podľa názoru žalovanej dosťlo k porušeniu práva na spravodlivý proces aj tým, že odvolací súd na prejednanie jej odvolania nenariadil pojednanie.

25. Realizácia procesného oprávnenia účastníka byť prítomný na pojednaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom konať a rozhoduje bez nariadenia pojednania. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednanie vždy: a/ ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo b/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

26. V danom prípade: a/ odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ nariadenie odvolacieho pojednania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednanie. Procesné strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Procesným postupom, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohlo byť porušené právo žalovanej na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

27. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

28. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

29. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.